

(Text je zde ještě před grafickou úpravou a finálním zarovnáním do bloku.)

*****

„To jsou poslední zavazadla, pane profesore. Mohu vám být ještě nějak nápomocen?“ zeptal se ochotně mladý nosič a postavil naše kufry před velkou postel v apartmá číslo sedmnáct.

„Myslím, že s tím už si poradím sám,“ odvětil jsem a dal mu slušné spropitné. Nadšeně nám poděkoval, popřál příjemný podvečer a radostně za sebou zavřel dveře.

„Co je na tom pokoji tak zvláštního, JP? Tváříš se, jako bys objevil archu úmluvy,“ rýpla si do mne, čímž mně potvrdila, že je opět ve formě.

„To byl dědův pokoj, víš,“ odtušil jsem zasněně.

„Jo aháá,“ vzbudil jsem její zájem.

Při vybalování zavazadel jsem musel do všech detailů popisovat, jak pokoj vypadal dřív. Chtěla ukázat i místo, kde stála jeho postel a kde prohrál svůj poslední zápas. Přiznám se, že její upřímný zájem o člověka, mně tak blízkého a jí zcela neznámého a cizího, mne těšil a hřál na srdci.

Když jsme měli hotovo, zeptal jsem se jednoduše: „Připravená?“

„A na co?“ překvapeně nadzvedla obočí.

Beze slova jsem došel ke krbu, zatvářil se jako pan Bastien a sáhl pod římsu. Tlumené kovové cvaknutí uvolnilo mechanismus, zatlačil jsem na zadní stěnu a odhalil užaslé Charlotte tajemství dědova pokoje. Zkoprněle zůstala stát, oči dokořán, ruku na otevřených ústech. Přiznávám, že v ten okamžik jsem se trošičku pásl na jejím úžasu a cítil se jako umělec odhalující světu skvostné dílo. Nonšalantně jsem jí nabídl rukavice, ukázal rukou na tmavý zející vstup a s galantní úklonou ji zval dál. Po třetím vybídnutí se konečně probírala a vstoupili jsme za krb. V průběhu čtyřiceti let našeho soužití se mi podařilo Charlotte nakazit nezměrnou vášní k historii až do morku kostí. Není tedy divu, že projevy úžasu a přidušené výkřiky údivu zaplnily v okamžiku celou úzkou

místnost.

„To je... to je prostě nádhera, jako v pohádce,“ rozplývala se a chvilku nepostála na jednom místě.

Avšak jako každá žena na celém světě přelétla dokonale zachovalé zbraně, i když se zájmem, jen tak zběžně pohledem. To my kluci to máme prostě trošku jinak. Ovšem zaplněné police staré skříně, to byla jiná. Nepřeborné množství různorodých předmětů hltala a zkoumala takovým způsobem, že jsem na chvilku zapochyboval, kdo je tady z nás vlastně ten odborník.

„Tohle všechno bylo dědy?“ zeptala se s hlavou ponořenou hluboko do skříně.

„Podívej,“ ukázal jsem prstem na masivní truhlu.

„Juů, poklad...,“ řekla provokativně a šibalsky na mne zamžourala.

Moc dobře ví, jak toto slovo nesnáším. Každý hlupák si hned pod slovem poklad představí hromady vzácných šperků, drahých kamenů či truhly plné zlata. Ale pro obec vědeckou má toto slovo zcela jiný význam. Postačí nepatrný zlomek jakéhokoliv předmětu či útržek pergamenu, který poodhalí háv tajemství minulosti, aby mohl být považován za poklad.

Opatrně jsem otevřel truhlu a ustoupil, aby se mohla podívat. Aniž bych stačil zareagovat, měla už Charlotte na hlavě klobouk a postavila se do pózy topmodelky. Asi jsem se zle zamračil, netuším, ale ihned mě ujišťovala:

„Já vím, já vím, neboj, ty citlivko. Jsem opatrná.“

S kloboukem na hlavě začala s hloubkovým průzkumem truhly. Na dotaz ohledně obsahu balíčku hrubého plátna jsem odpověděl, že ještě netuším, že to musím teprve prozkoumat. Za tu malou, nevinnou lež jsem se v duchu trochu zastyděl. Popravdě, sám ani nevím, proč jsem zalhal.

„Co s tím budeš dělat, drahý?“ zeptala se Charlotte, když jsme se pohodlně usadili do kožených křesel v pokoji.

„No, nejdříve vše podrobně prozkoumám, prostuduji a zdokumentuji. To je jasné a zabere to nějaký čas. Poté bych to vše viděl jako soukromou muzejní sbírku. Samozřejmě putovní, co myslíš?“ zeptal

jsem se, ale v duchu jsem cítil, že jsem již pevně rozhodnut.

„Tak to je báječný nápad, JP, opravdu,“ odpověděla nadšeně, vstala z křesla a dlouze mě políbila na rty.

„Řekl bych, že ta úžasná kolekce zbraní bude velkým magnetem pro návštěvníky. Jsou tam i velice vzácné kousky, všimla sis?“

„Hmm. Anebo ty nádherné číše, růžový kalamář, ty mosazné lampy. A ten velký svícen, vid’?“ vychrlila ze sebe o překot.

Jak jsem již řekl, kluci to mají zkrátka jinak. „Ano, to samozřejmě také,“ dodal jsem smířlivě.

Pohlédl jsem na hodinky a shledal, že už je bezmála jedenáct hodin. Chtěl jsem zavolat svému kolegovi a rodinnému příteli Hansi Zimmermannovi, abych ho zpravil o nálezů a přizval ke spolupráci. Ale už je moc pozdě. Zavolám tedy ráno.

Charlotte zmizela v koupelně, čímž mám jistotu, nabytou léty zkušeností, že jsem osiřel minimálně na tři čtvrtě hodiny. Proto jsem si došel za krb pro další rukopis. Víím, jak byl děda pečlivý, o čemž ostatně svědčí chronologicky seřazené zbraně na stěnách, a tak jsem si vzal hned druhý, o mnoho objemnější svazek. Při cestě ven jsem neodolal a sňal ze stěny i první zbraň, nádherný románský meč s pochvou. Při jeho dotyku jsem pocítil takové zvláštní, vnitřní chvění. Odložil jsem ho prozatím na stolek, na něj přijde řada později. Připravil jsem lupu, brýle a dychtivě se pustil do druhého svazku.

„Cos tam objevil, JP?“ zeptala se zvědavě Charlotte, když po „pouhé“ hodině definitivně opustila koupelnu, zabalená do růžového županu a s vysokým turbanem, zatočeným na hlavě.

„Moc zajímavé věci, lásko, pojď se podívat. Ale opatrně, prosím tě, nic tu nepokapej!“ dodal jsem bojácně.

Sklonila se ke mně a nakoukla mi přes rameno. Příjemný odér sprchového gelu pohladil mé čichové buňky.

„Tak ukaž,“ špitla mi do ucha a zvědavě natáhla hlavu přes rameno.

Nebyl to vázaný rukopis jako ten první, ale velké množství pergamenových listin rozličných kvalit. Od hrubě opracovaných až po nejjemnější, co středověk mohl nabídnout. Také stáří se pohybovalo v

rozmezí od druhé poloviny dvanáctého století až do devadesátých let století třináctého. A v neposlední řadě, v pergamenech bylo použito rozličných jazyků. Latinské, francouzské a německé texty nebudou tak velký problém, ale ta příšerná čeština bude muset počkat na Hanse. Lingvistika je jeho specializací, a to zejména germánské a slovanské jazyky.

Pročítal jsem texty a překládal je zvědavé Charlotte. Kupní smlouva mlýnu za jedenáct kop stříbrných denárů, soukromá korespondence, svědectví při půjčce, vydání lapky k zemskému tribunálu, zaplacení daně, dar tisíce brakteátů na dostavbu kaple, prodej pozemku za sto patnáct hřiven stříbra, vykoupení se z vojenské povinnosti v pražských groších a mnoho dalších textů, týkajících se běžného života středověku.

Charlotte mne občas přerušovala otázkami typu: „A to bylo hodně? To museli?... Kdo to byl?“ a podobně.

„Tak tohle, Charlotte, tohle je ten pravý poklad,“ řekl jsem nadšeně a pohledem laskal ty staré nevydělané kůže, nesoucí na sobě svědectví časů dávno minulých.

Čas notně postoupil a Charlotte šla už dávno spát. Přece jenom si ten její včerejší večer žádal delší rekonvalescenci. Nepřečteny zůstaly na stole pouze pergameny s českým textem a poslední, na pohled obsáhlý rukopis. Ne že bych nebyl zvědavý, nebo si ho z nějakého poťouchlého důvodu šetřil, to určitě ne. Ale bohužel, už mi není dvacet, i když se tak někdy cítím, a to k nemalému pobavení mé drahé polovičky. Tedy oči unavené od brýlí si musí odpočinout. Jinak už skutečně nic nepřečtu.

Odložil jsem „druhé“ oči a promnul si kořen nosu i víčka. Pravdou je, že luštění starého, místy téměř neviditelného písma mi dalo docela zabrat. Vstal jsem, udělal několik prostocviků na protažení těla, a když jsem se otočil ke krbu, padl mi pohled na malý stolek, kde na mne vyzývavě čekal odložený meč, na který jsem v badatelském zápalu docela zapomněl. Profesionální zvědavost, notně promísená s ryzí klukovskou radostí, mě posunula až ke stolku. Obdivoval jsem dřevěnou pochvu potaženou doruda barvenou kůží, lemovanou bohatě zdobeným

kováním. Krátkou záštitu, taktéž umně zdobenou, a rukojeť, zřejmě z hadí kůže, se stříbrným drátěným vinutím. Vzal jsem ho do ruky a opět mnou projelo to zvláštní chvění.

„Jsem prostě fanatik! Přesně jak říká Charlotte,“ pomyslel jsem si.

Když jsem v rukavicích pomaloučku tasil zbraň, cítil jsem se v ten okamžik nepřemožitelný. S perfektně vyváženou zbraní se širokou čepelí jsem měl pocit, že je pouhým prodloužením mé ruky, jak dokonale seděla v dlani. Vzpomněl jsem si na dědovy lekce šermu. Po pár neohrabaných pokusech jsem se do toho přece jenom dostal a půlil jsem a čtvrtil imaginární nepřátele, co se dalo. Zřejmě jsem se trošku víc rozvášnil, neboť když jsem byl v pozici „La posta di falcone“, připraven rozetnout bídného soka vedví, ozvalo se z postele:

„Hele!! Ty praštěnej Indiana Jonesi! Přestaň tady blbnout, nebo něco rozbiješ, a koukej si jít lehnout! Víš, kolik je hodin?!“

Zplihnul jsem jako zmoklá slepice, uklidil meč do pochvy a breptaje omluvy, že musím ještě něco dodělat, zasedl jsem za stůl jako přistižený školák. Nejhorší bylo, že ťala do živého. Když na mě totiž houkla, broukal jsem si, jako ten idiot: „Tamtadatá, tádadá...“

Počkal jsem, až Charlotte znovu usne, a sáhl po posledních nepřečtených spisech. Už při prvním pohledu mne polilo horko od hlavy až k patě a v okamžiku jsem zapomněl na tu potupnou epizodu. Velká červená pečeť s koněm a dvěma jezdci nenechávala nikoho na pochybách, kdo byl strůjcem tohoto listu. Opatrně jsem rozevřel pergamen a dychtivě se začel do prvních řádků.

Text byl sepsaný roku 1292 v komendě Jeruzalémské, na Starém Městě pražském u rotundy sv. Vavřince bratrem Ernstem, Chudým rytířem Krista a Šalamounova chrámu. Tedy templářem. Písmo mělo zvláštní sklon, jako by autor psal levou rukou. Adresoval jej pánu Vilémovi z Broumovic. V listině, tedy spíše obsáhlém dopisu, volil mnich-voják latinu, jakožto univerzální jazyk té doby. Dočetl jsem poslední větu, složil pergamen do původního stavu a zamýšleně sledoval všechny ty úžasné listiny na desce stolu.

„Dědo, kdes to všechno vzal?“ hlesl jsem nevěřičně, pomalu si sundal brýle a opřel hlavu o opěradlo koženého křesla.

Po chvílce jsem cítil, jak mi těžknou víčka a začíná na mne doléhat únava. Raději jsem tedy vstal, listiny srovnal dle pořadí, jak byly, a uložil vše zpět na svá místa za krbem. Mohl jsem sice nechat na straně české texty pro Hanse, ale jak znám dědu, nikdy nic nedělal zbytečně. Tedy pokud byl druhý svazek urovnán takto, mělo to nějaký smysl. A kdybych to nechal až do jeho příjezdu, už bych si určitě nepamatoval jejich pořadí.

Vylezl jsem ven a uzavřel za sebou zadní stěnu. Když se ozvalo důvěrně známé cvaknutí mechanismu, zaslechl jsem zívnutí:

„To už jsi zase vzhůru, drahý?“ zeptala se rozespale.

„Ne, Charlotte, ještě,“ odvětil jsem a pohlédl letmo na hodiny.

Až nyní jsem si všiml, že je půl čtvrté ráno. Rychle jsem zaplul do pelechu a zhasl světlo. „Musím trochu spát, ráno mám volat Hansovi,“ problesklo mi hlavou. Políbil jsem znovu spící Charlotte do vlasů, přitáhl si damaškovou pokrývku až pod bradu a téměř okamžitě jsem upadl do náruče zapomnění.

*****

Nad ztýraným, pokořeným městem se vznášel temný přízrak smrti. Uši drásající křik a pláč masakrovaných bezbranných lidí, kteří se provinili jenom tím, že žijí, nebral konce. V ulicích přístavního města, ve kterých ještě nedávno bujel život a čilý obchodní ruch, se nyní řinuly potoky krvavé lázně. Snad každá píd' města nasákla krví bojovníků, křížáckých rytířů, kteří ve jménu Boha a víry bránili poslední výspu křesťanstva v Palestině. Zapomenuvše na malicherné spory, bratři Johanité, templáři, bratři řádu německých rytířů a křesťanskí bojovníci spojili své síly v počtu šestnáctitisícovém k zastavení dvousetdvacetitisícové armády mamlúků, jež se jako povodeň, rozsévající zkázu, přihnala před brány města.

Nyní jejich mrtvá, zohavená těla, roztrošená po všech zákoutích dobytého, znásilňovaného města, žalovala nebesům. Hordy bezbožných

hrdlořezů sultána Al-Ashraf Khalila rozpoutaly krvavé orgie pomsty, nešetřice nikoho, oplácejí tak stejnou mincí za sto let starou křivdu, spáchanou křesťany na muslimském lidu města Akkonu. Přeživší bojovníci Chudých rytířů Krista se i s desetitisíci vyděšených obyvatel opevnili v citadele řádu, železném hradě templářů. Hrad, chráněn ze dvou třetin mořem, jako poslední ostrov křižáckého odporu již šestý den odolával útokům obrovské přesily elitní islámské armády, stejně tak jako pevný útes tříští vlny rozbouřeného, nekonečného oceánu.

Klenbou vysokého stropu tmavé hradní kaple se nesla tichá, upřímná modlitba. Šeptaná slova: „Domine, da nobis fortitudinem,“ hladila staré, vlhké zdi poslední bašty křesťanstva ve Svaté zemi.

„Bratře Mathiasi, bratře Mathiasi!“ tlumené, avšak naléhavé volání zaplašilo zbožnou atmosféru svatostánku a poslední slova modlitby zanikla v hlasitém, hlubokém vrzání otevíraných dveří.

„Odpusť, bratře, že ruším tvoji modlitbu. Velkopreceptor a maršál žádají tvou přítomnost,“ ozvalo se za mnou už o poznání jasněji.

Poslední dva přeživší vysocí hodnostáři, velkopreceptor Thibaud Gaudin a Pierre de Sevry, maršál řádu, převzali společně prozatímní velení po hrdinné smrti našeho velmistra Guillaume de Beaujeu, který byl smrtelně raněn při obraně města, zasažen šípem před bránou svatého Antonína.

Políbil jsem svůj meč, jež jsem držel před sebou jako kříž, na kterém skončil náš Spasitel, a opatrně povstal z kleku, opíraje se o něj jako o hůl, abych ulehčil zraněné noze. Hlubokou sečnou ránu na stehně mi nechal na památku v ulicích Akkonu zpropadený mamlúk. Poslal jsem ho k tomu jejich Alláhovi i s pěti dalšími. Bez hlavy!

„Děkuji ti, bratře,“ otočil jsem se na příchozího. „Vyříd', že hned přijdu.“

Starší zkušený seržant, který přinesl vzkaz, přikývl hlavou, otočil se na patě a vyběhl z kaple, aniž by za sebou zavřel dveře. Chřestění železné košile a chvatně se vzdalující kroky vypovídaly o spěchu a vážnosti situace. Vyrazil jsem za seržantem tak rychle, jak mi to jen zraněná noha dovoľovala. Ve zdejšíh horkém klimatu se rána rychle zanítila, což mi

působí ještě větší utrpení, zejména při sestupování úzkým kamenným schodištěm. Také mnou začala cloumat horkost. Bratr Knus, řádový herbarius, mně po ohledání rány navrhoval, že nohu odstraní. Ale to jsem striktně odmítl. Rytíř bez nohy? To je lepší smrt. Na to mi s lítostí v hlase oznámil, že už více dělat nemůže a odted' je vše v rukou Božích. Pokud dostanu horečku a sepsi, zemřu. Mnoho našich bratří odešlo na věčnost v krutých horečkách spalujících celé nitro, namísto čestné a dobré smrti na bojišti. Alespoň vím, co mne čeká.

Již několik dní se ti prokletí muslimové snaží citadelu dobýt. A to i přes ohromné ztráty, které jsme jim s pomocí Krista způsobili, neboť každý křesťanský bojovník, který padl v zuřivých pouličních bojích, vzal s sebou do hrobu deset Saracénů! Masivní zdivo pevnosti odolává bombardování desítkami obléhacích strojů, metajících dnem i nocí dešť ohromných kamenů. Proto mne překvapil až neuvěřitelný klid, jenž vládl malému nádvoří, na které jsem právě vstoupil. Po zuby ozbrojení muži na ochozech i uvnitř nádvoří jen nečinně postávali, ti na hradbách po očku sledující dění pod nimi. Zdání poklidné idylky rušily pouze ohavné skřeky k prasknutí přežraných supů, líně kroužících nad městem, využívajících k plachtění lehkou brízu foukající od moře. Tak velké množství mrchožroutů přilákala z širokého a dalekého okolí jistě vidina snadné, bohaté hostiny.

Znechuceně jsem odvrátil hlavu od těch odporných létajících nestvůr a rozhlédl se po zbylých mužích. Ze sedmi set rytířů, tisíce tří set seržantů a čtrnácti tisíc pěších obránců Akkonu zůstalo naživu jen nepatrné množství. Zdecimovaným zbytkům jeruzalémských, špitálníků a bratří německého řádu se při posledním zdrcujícím útoku islámců podařilo stáhnout společně s námi do citadely. Z původní pětisetčlenné posádky templářů přežila také jen malá hrstka. I když jsme ztratili město, na tvářích všech bojovníků není vidět ani sebemenší náznak poraženectví. Zkušené válečníci dobře vědí, jak se štěstěna vítězství přelévá jednou na tu, podruhé na onu stranu. Nikdo z nás nepochybuje, že ztracená města a území dříve či později dobijeme zpět, znovu osvobodíme Boží hrob a společně obnovíme Jeruzalémské království. Kdyby se evropští křesťané nesoustředili pouze na svůj vlastní blahobyt a pohodlí, nové křížové

tažení by již dávno vypudilo z Palestiny bojechtivé muslimy a nastolilo kýžené království nebeské!

Dokulhal jsem do blízkosti hloučku mužů, provinčních velitelů, stojících uprostřed nádvoří. V jejich čele stáli ctihodní bratři Thibaud a Pierre. Zůstal jsem stát opodál, neboť já, co by jeden z velitelů řádového rytířstva, i když můj přímý nadřízený je sám maršál, nemám právo zasahovat do rokování velících bratří.

„Bratře Mathiasi, přístup blíže,“ zval mě s nataženou paží maršál, muž mohutné postavy, prošedivělého plnovousu a přísných rysů, požívající oprávněného respektu a úcty mezi spolubratry. Ne pro své vysoké postavení, ale pro jeho neohrožené činy na válečném poli.

„Co tvé zranění? Byl jsi u bratra herbaria?“ zajímal se velkopreceptor.

Lhát je těžký hřích, tedy popravdě jsem vypověděl o mém zdravotním stavu. Přítomní muži chápavě pokývali hlavou. Všichni dobře víme, co to obnáší. Za ta léta bojů ve Svaté zemi byl každý z nás nejednou svědkem takového smutného konce.

„Žádají klid zbraní a vysílají k nám posla,“ promluvil bratr William, postarší muž vysoké postavy, templář z anglické provincie.

„Snad se tomu mamlúkovi nechcete vzdát, pane?“ otočil se k maršálovi vznětlivý Marco, který je ve Svaté zemi sice krátce, ale jeho obratnost a dravá bojovnost ho rychle posunula na post bojového velitele.

„Špatně o mně smýšlíš, bratře Marco!“ zvýšený hlas maršálův donutil mladého rytíře s omluvou sklopit hlavu.

„Ve své bojechtivosti jsi snad zapomněl, proč jsi zde? Bezhlavě se bít? Či ochraňovat poutníky a křesťany?? Není-liž tomu tak, bratře templáři?“ Klidný, avšak káravý tón velkopreceptora připomněl horkokrevnému bojovníkovi jeho svaté poslání, přísahu a prapůvod vzniku řádu.

„Vyslechněme si podmínky, vezměme na rozmyšlenou, a tak získáme potřebný čas, kterého se nám nedostává. Bůh nás zkouší neustále, na to nezapomínej, bratře,“ dodal o poznání klidněji maršál.

„Potřebný čas?“ zeptal se zmateně Marco a díval se po všech

přítomných, hledaje ve tvářích spolubratrů odpověď.

„Ty lodě, hochu,“ vložil jsem se do hovoru. Okamžitě jsem pochopil, co tím maršál mínil, a při pohledu na ostatní jsem zjistil, že to nedošlo pouze mladému rytíři. „Jen se rozhlédni, kolik je zde bezbranných lidí. Tisíce! Nestačí je všechny bezpečně převézt na Kypr. Získaný čas umožní zachránit před krutou smrtí z rukou bezbožných ďáblů o mnoho více křesťanů.“

„A těžce raněných vojáků,“ dodal velkopreceptor, „apropós... proto jsme tě volali, bratře Mathiasi,“ obrátil se na mě a položil mi ruku na rameno.

„S další lodí odpluješ i ty. Velení nad tvými muži předáš svému zástupci, bratru Rodericovi.“

Neochvějná víra, poslušnost a tvrdá disciplína jsou základními pilíři našeho řádu. Proto jsem se zdráhal oponovat, ale... Poprvé za sedmáct let od mého vstupu do řádu a po patnácti letech v Orientu jsem tak učinil.

„Nemějte mi to za zlé, pane velkopreceptore, ani vy, pane maršále. Bůh je mi svědkem, že tak nečiním z neposlušnosti, ale já na tu loď nenastoupím.“

Zaražené pohledy dvou, v této chvíli nejvyšších mužů řádu ve Svaté zemi, se setkaly. Poté se oba nevěřicně obrátili ke mně a maršál přísně svraštil husté obočí, až z jeho očí zůstala pouhá šterbinka.

„Mám tomu rozumět tak, že snad odmítáš uposlechnout příkaz, bratře Mathiasi?!“

„Ne! To na mou věru ne, maršále. Bůh je mi svědkem,“ dodal jsem překotně, ukazující prstem k nebesům. „Ale horkost postupuje, noha už je cítit jako zkažený sýr. Ztrácím sílu, vnitřnosti se mi svírají, jako by je kat drtil pěstí. Je už pozdě...“ odmlčel jsem se, abych se nadechl. Velkopreceptor s maršálem mne nadále pozorovali pronikavým pohledem.

„Ničehož jsem nikdy nežádal, pane, a vždy věrně sloužil Bohu i řádu. Nyní vás prosím o smilování. Nechte mě umřít jako vojáka. Raději zemřu v boji rukou Saracéna, než jako ubohá, prašivá krysa zalezlá někde v podpalubí!“

Velkopreceptor pohlédl dlouze do kamenné tváře maršála. Ten po chvíli přivřel oči a krátce kývl hlavou na znamení souhlasu.

„Bůh s tebou, bratře Mathiasi.“

„I s vámi,“ odvětil jsem. Není co vysvětlovat, všem je jasné, že bych plavbu na Kypr stejně nepřežil.

„Poselstvo přichází!“ neslo se hlasitě z ochozů nad vstupní bránou.

Maršál zakázal otevřít a chvatně udílel příkazy. Všichni bojovníci, i ti zranění, se shromáždí na všech místech viditelných od vstupu do citadely a maximálně možně zastíní výhled na davy vyděšeného obyvatelstva, čekajícího na spásné lodě vracející se z Kypru. Touto malou lstí chce maršál vzbudit dojem větší bojové síly, než ve skutečnosti máme, a maximalizovat dojem o počtu přeživších.

„Chytré,“ pomyslel jsem si.

Všude, kam může zabloudit všetečné oko mouřenína – schodiště, ochozy, okna, výklenky –, najde odhodlané tváře bojovníků. Různorodá směs rytířů, seržantů a pěších všech tří řádů, křížáckých rytířů a zbytků posil Jeruzalémských vytvořila půlkruh naproti bráně, kolem velitelského hloučku. Na první pohled viditelně převládají tuniky či pláště s rudým, tlapatým křížem.

„Otevřít bránu!“ zahřímá maršál, až se ozvěna jeho hlubokého hlasu roztříštila o mohutné opevnění citadely.

Těžká dubová vrata, pobitá železnými pásy s nýty, zasténala v pantech a pomalu otevřela cestu příchozím. Dva muslimští mamlúkové, elitní vojáci v plné zbroji, ale beze zbraní, v čele s hrdým emírem jistým krokem vstoupili na nádvoří a zastavili před maršálem s velkopreceptorem, kteří jim vyšli s lhostejným výrazem vstříc. Všichni jsme nasadili stejné masky jako naši představitelé, ledabyle se opíraje o zbraně, dávaje tak nepříteli jasně na srozuměnou, že pro nás není žádný problém bránit sídlo s pomocí Boží třeba měsíce, bude-li třeba. Ostatně, odoláváme jejich obrovské přesile již šestým dnem, což musí být pro sultána velice nepříjemné a skličující, neboť tím trpí jeho pověst dobyvatele a osvoboditele muslimského světa.

Zatímco se emír decentně ukláněl k pozdravu, oči jeho doprovodu těkaly po všech koutech, snažíce se získat co nejvíce informací. Přesně

tak, jak předpokládal maršál. Emír, oděn do kroužkové zbroje s honosně zdobeným pancířem a zlacenou saracénskou přilbou, se narovnal a maršál s velitelem opětovali pozdrav mírným úklonem hlavy.

„Sultán Al-Ashraf Khalil, mocný vládce a náš pán, vám nabízí čestnou kapitulaci. Svobodný odchod všech křesťanských bojovníků i obyvatel, oproti složení vašich zbraní a vydání pevnosti do jeho rukou,“ prohlásil emír povýšeným tónem slušnou latinou a rozhlédl se kolem dokola po přítomných mužích. Mluvil záměrně nahlas, tak, aby jeho poselství zaslechlo co nejvíce uší. Jeho hrdopysné chování dávalo tušit, že v duchu nesouhlasí s rozhodnutím svého pána.

Pierre s Thibaudem si vyměnili několik krátkých vět a se slovy: „V poledne dostane tvůj pán odpověď,“ dal velkopreceptor znovu otevřít bránu a propustil mamlúcké posly ven.

„Tak toho bych chtěl dostat pod meč,“ řekl mi polohlasem William a kroutě hlavou sledoval zavírající se bránu.

„To já také, bratře,“ odvětil jsem a zatnul zuby v náhlém návalu bolesti. Jako by mi zuřivý vlk rval ostrými tesáky játra zaživa. „Sepse už zasahuje orgány, ještě chvilku a skončím nehnutě na loži, čekaje na nedůstojnou smrt,“ pomyslel jsem si.

Těsně před polednem dorazily dvě lodě z Kypru, čímž vyšel dokonale maršálův plán, a další lidé a zranění odplouvali do bezpečí ostrovního království. Mezitím v kapitulní síni probíhal narychlo svolaný konvent, kde se velitelé radili, jak naložit se sultánovou nabídkou. Po pečlivém uvážení došlo malé shromáždění k závěru, že za těchto podmínek hrad vydají. Neboť dříve či později se těm prokletým mamlúkům stejně podaří citadelu dobýt a masakr křesťanských obyvatel začne nanovo.

V pravé poledne vyjel templářský posel do ležení sultána doručit odpověď obránců. Všichni velitelé dostali rozkaz promluvit se svými bratry o podmínkách vydání pevnosti a přísném zákazu provokací či napadení muslimských vojáků. Horečné přípravy na opuštění citadely se rozpoutaly v plném proudu a mezi přeživší, prosté obyvatele se vrátila naděje na záchranu. I přes prožité hrůzy posledních dnů se z plnicího se nádvoří začínal místy ozývat smích. Někteří lidé či poutníci radostně děkovali Spasiteli za záchranu, jiní se k našemu Pánu pokorně modlili.

Poslušen příkazu, vyrazil jsem k obrovské, mohutné věži, situované hned u vstupní brány. Tato primární obranná fortifikace byla v posledních několika dnech cílem soustředěného ostřelování, avšak její mohutnosti nemohou saracénské „kamínky“ ublížit. Levá strana věže je můj úsek určený k obraně. Tam je mé místo, tam jsou moji muži. Z šedesáti bratří rytířů, kterým jsem velel, jsme zůstali naživu už pouze tři. Já, bratr Roderic a bratr Ernst. Dále pět seržantů, spolehlivých válečníků, kteří v řádu doplňují těžkou rytířskou jízdu, a desítky spolubratrů bojovníků. Naše prořídlé řady doplnil jeden rytíř Johanitů se sedmi řádovými bojovníky, dva seržanti teutonského řádu a ještě několik bojeschopných poutníků.

Dokulhal jsem pod schody vedoucími na ochoz, ale síly mne kvapem opouštějí. „Před výstupem si musím odpočinout. Kdyby mnou necloumala ta nesnesitelná horkost, bylo by vše jednodušší,“ povzbuzoval jsem se v duchu.

„Vy dva, pomozte bratru Mathiasovi nahoru!“ vyštěkl na dva nejbližší poutníky ostře Ernst a tiskl si obvazovaný pahýl pravé ruky k zakrvácené tunice. Na levém předloktí mu prosakovala zpod dalšího obvazu temně rudá skvrna.

Muži okamžitě poslechli a podpíraje mne každý z jedné strany pomohli mi vystoupat do příkrých schodů. Znaveně jsem klesl na hromadu kamení, připraveného k svrhávání na útočící Saracény, a vylíčil Ernstovi s Rodericem situaci. Když viděl, v jakém jsem stavu, převzal Roderic iniciativu a sám šel obeznámit muže o rozhodnutí velení.

Sledoval jsem Ernsta, jenž si sedl naproti mně, jak si opatrně osahává pahýl pod obvazem téměř nemohoucí levačkou, a v duchu ho litoval. Byl jsem po jeho boku, když přišel o své pravé zápěstí. V úzké uličce, ústící na tržiště s rybami, jsme se pokusili zadržet hordu postupujících mamlúků. Ernst jako první vyrazil uličkou, nečekaje na nás, v ústretě rozdivočelým hrdlořezům. Když tu pod ním klesl kůň a při pádu přišel o svůj štít. Ale meč držel pevně. Postavil se valící se mase jako spartský válečník u Thermopyl a rozdával rány dotírajícím Saracénům. Vida jeho pád, zasadil jsem koni ostruhy, abych mu pomohl. Byl jsem od něj tak na dvě koňské délky, když se vzduchem mihl meč i s odťatým zápěstím

a on klesl na kolena. Najel jsem plnou rychlostí do útočníků, zarazil a zprudka otočil koně, čímž jsem zporážel velký počet řvoucích mamlúků a vytvořil prostor mezi nimi a zraněným bratrem. Jako železná hráz jsem zadržoval jejich příval, než spolubojovníci Ernsta odvedli. Tam jsem také přišel ke svému zranění.

On není jen můj spolubratr a rytíř řádu. Ernst je také můj dobrý přítel. Když jsem před sedmnácti lety ve zlém opustil rodné sídlo a despotického otce, zanechaje vše mému staršímu, hamižnému bratru, zamířil jsem rovnou do Starého Města pražského. V templářské komendě „jeruzalémské“, u rotundy svatého Vavřince, jsem vstoupil do řádu. Jako šlechtic jsem byl předurčen k vojenské dráze rytíře, ovšem novické období dlouhé zkušební lhůty bylo stejně těžké jak pro budoucí rytíře, seržanty, tak řádové bratry. A právě zde jsem potkal Ernsta. Původem z Mísně, tento německý Freiherr měl již po lhůtě a přijímací ceremonii. I přesto mi nesobecky pomáhal a radil při vykonávání mnoha nepříjemných povinností, které byly součástí zkoušky. Stali se z nás skuteční přátelé a k naší nemalé radosti jsme byli po dvou letech služby v česko-moravské provincii převeleni společně do Svaté země.

„Jsem k ničemu, už ani bojovat nemohu,“ řekl sklíčeně, hledíce na svou zmrzačenou ruku.

„Já bojovat mohu, ale už jsem taky k ničemu,“ odvětil jsem unaveně, podíval se na Ernsta a oba jsme se znechuceně zašklebili nad ironií osudu.

„Ty máš alespoň ránu čistou, bratře. A tu druhou ruku vyléčíš, naučíš se s ní bojovat a pomstíš tak svou pravici... To já už nestihnu,“ dodal jsem sklíčeně.

„Udělám to za tebe, Mathiasi. Při lásce Boží, to ti přísahám!“ odpověděl energicky. Už to byl zase ten starý kurážný Ernst, neboť přísaha mu vlila do žil i přes těžké zranění novou chuť do boje.

„Přicházejí!“ To jediné slovo, kroužící kolem citadely jako lovcí jestřáb, ukončilo napjaté čekání. S obtížemi jsem sestoupil před bránu, následován svými muži. Na malém nádvoří se shromáždili obránci i přeživší obyvatelé, čekaje na volný odchod. Ve tvářích všech

přítomných křižáckých bojovníků se zračila hořkost. Ne z porážky, bitvu jsme ještě neprohráli, ba naopak, v nastalé situaci je vydání pevnosti za volný odchod pro nás malým vítězstvím. Ale ze ztráty posledního většího opěrného bodu v Orientu. Vše bude muset začít nanovo.

Brána se s úpěním pomalu otevřela a vpustila do útrob citadely triumfující vetřelce. Emír v čele stovky ozbrojenců pyšně vpochodoval do středu nádvoří. Arogantně přehlížeje shromážděné bojovníky vyštěkl několik strohých příkazů na své muže a rukou plnou prstenů s drahými kameny ukazoval na Beauseant, templářský bojový praporec. Čtyři ozbrojenci okamžitě vběhli do vnitřku citadely splnit příkaz svého velitele. Všichni jsme s trpkostí v srdcích sledovali, jak náš symbol, unášen silným poryvem větru, mizí za nárožím věže, hnán nad volné moře. Na stožáru zavláhl sultánův prapor s velkým půlměsícem.

„Dokonáno jest!“ blesklo mi hlavou.

Znenadání, jakoby na povel, rozběhli se Saraceni po nádvoří a začali neurvale vybírat z davu mladé dívky a malé chlapce. Ničehož nebrali zřetel na pláč vzpouzejících se chlapců a bolestivé nářky dívek, tažených po zemi za vlasy jako obyčejný pytel obilí. Ani hlasité, zlobné protesty mužů či křižáckých bojovníků nepomohly proti jejich krutému, bestiálnímu počínání.

„Co to má znamenat?!“ hromově zahřímá maršál, „na tom jsme se s tvým pánem nedohodli!!“ a se zlověstnými blesky v očích zastoupil cestu emírovi, drže ruku na jílci svého meče.

„Klid' se mi z cesty, ty nevěřící pse!“ ostře vyštěkl, zprudka tasil zahnutý saracénský meč a napráhl se k útoku.

„Bůh to žádá!!!“ zařval jako rozběsněný lev vedle mne stojící William a prudce mávl mečem, který se s dutým křupnutím zasekl do emírovi lebky až po kořen nosu.

„Bůh to žádá!!“ burácelo kolem mne po celém nádvoří, doprovázeno hromadným zvukem tasaných zbraní.

Ani netuším, kde se ve mně vzala ta síla. Zřejmě Ježíš Kristus, náš patron spolubojovník, mě na chvíli zbavil utrpení, abych mohl s mečem v ruce hájit spravedlnost a jeho jméno. Vyřváváje stejné heslo, vrhl jsem se na nejbližšího Saracéna. Z rozběhu jsem t'al zesponu od levé ruky a

čistým sekem oddělil jeho paži se zbraní od těla. Stále ještě v pohybu, využívajíc setrvačnosti, z otočky jsem rázně ukončil mouřenínovo trápení na této zemi.

Za hroutícím se bezhlavým tělem jsem postřehl, jak někdo duchapřítomně zavírá bránu. Ten kratičký okamžik nesoustředění mne málem stál život. Na má záda útočícího mamlúka jsem zaznamenal, až když mi kolem hlavy prohučela Rodericem vržená sekera, která ho svou silou odhodila dobré tři kroky nazpět. Roderic bleskově tasil meč a společně jsme se vrhli do další vřavy nelítostné řežby, navzájem si kryjíce záda. Ohlušující třeskot řinčících zbraní a křik bojujících mužů milosrdně přehlušil bolestivé sténání raněných, umírajících v tratolištích vlastní krve...